

слѣдъ това, като избѣржтъ тихъ и хубавъ день, подвъръ-
кватъ всичкытѣ наедно и отиватъ на югъ.

Нѣкои мыслятъ че ластовичкытѣ отиватъ на зимовище
къдѣ сръджатъ на Африкѣ, а пролѣтъ ся завращатъ по
нашитѣ страны.

На врѣмѣтъ, кога ся рано управи по насъ врѣмето, нѣ-
кои отъ тѣхъ прилитатъ твърдѣ рано; ако бы испослѣ
пакъ да ся развали врѣмето и да стане студено горкытѣ
умиратъ отъ студъ, или защото не намѣрватъ хранѣ. Отъ
това произлѣзва и пословицата, че «съ еднѣ ластовицѣ про-
лѣтъ не станва». Но когато долѣятъ много изведнѣжъ, мо-
жемъ да бждемъ увѣрени, че ся е минѣла зимата; и отъ
това ный всякога ся радваме на завращаніето на ласто-
вицытѣ.

Ластовичкытѣ, и прѣзъ голѣмото пространство на моря
и на сушы, пакъ намѣрватъ пѣтытъ къмъ тѣзи сѣщитѣ
села и къщя, дѣто сѣ пораснѣли. За да ся увѣрятъ въ
това, чловѣцытѣ сѣ ловили нѣкои отъ тѣхъ и сѣ ги
забѣлѣжвали съ каквы-годѣ бѣлѣзы и сѣ ги виждали да си
иджтъ. Тѣ кога си дойдѣтъ поправятъ старытѣ си гнѣз-
да или правятъ новы.

П р о л ѣ т ѣ

Вече пролѣтъ ся показа,
Зеленчукъ ся подмлади,
И земята съ цвѣтъ замая
На небето съсъ звѣзды.

Вечъ усойна ся обкыча
Съ цвѣто-бысерно кокыче;
Въ поле свѣтка мензохаръ,
Както жара слѣдъ пожаръ.

Иджтъ гости сладкогласни
Отъ къмъ югъ съсъ топлинѣ;
Както първентъ въ мразъ негасне
Слънчовата свѣтлина.

Отъ пріятности чудесны
Сърдцемъ, духомъ опоемъ,
Азъ предъ тебе, Царь небесный,
Смѣ колѣнопрѣклоненъ.
